

Blomsterkranse for dem, imens han fortalte dem om de smaa Alfer, der nede i Blomsternes Kalke bryggede Dugg og k gte Honning; og skønt Dagny hurtig faldt is vn under hans Fortælling, og hellerikke Sigrid syntes at more sig, mærkede han det ikke, saa optaget var han efterhaanden selv bleven af den barnlige Leg.

Taalmodigt bærende det indslumrede Barn paa sin Arm og med den utr ttede Sigrid hængende i Frakkesk det vendte han først efter et Par Timers Forløb tilbage til Hjemmet.

Kort efter stod han i Ensomhed nede ved Stranden, helt ude i Havstokken, og saae sig omkring paa Himmel og Hav. Med et eget skælvende Vemod, fremkaldt af Tanken paa den nære Afskedsstund, iagttog han sine gamle Venner, de s lvhvide Maager, og fulgte med Blikket Landets dybt indskaarne Kyst og de høje, solbelyste Skrænter til b gge Sider. Han var saa overvældet af Strandens Skønhed denne Eftermiddag, saa betaget navnlig af det fine Farvesk r, hvori alt laa badet, at Taarerne traadte ham i  jnene. Aldrig havde Synet af Naturen henrykt ham som i disse  jeblikke. Aldrig havde dens Skønhed saa tydeligt aabenb ret sig for ham som en Afglans af den himmelske Herlighed. Og han forstod godt hvorfor. Hans Sjæl havde omsider løftet sig over Forkr nkeligheden. For første Gang i sit Liv betragtede han Verden som den, der havde overvundet den. For første Gang saae han det jordiske gennemskinnethed af det eviges Straaleglans. — O ja, sukkede han, om Menneskene dog blot vilde oplade Sjælens Sanser, da laa Himmerig aabent for deres Blik, hvor de end færdedes. Da tonede Englenes Sang ned gennem Luften, og hver Lyd blev en Genklang af Evighedens dejlige Harmonier — —!

„Goddag“, lød en Stemme bag ham.

Han vendte sig om. Deroppe paa Stranden stod Frk. Ragnhild i sin store Hat og med en Vifte hængende ned fra Bæltet.